

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. V. Christi ad servum percutientem mitißima verba.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

exemplum Christi? O Fili DEI vivi, *splendor gloria*, Hebr. 11.
 & *figura substantia ejus*, quis in tua Divina facie im- 13.
 pressit signum, & figuram tam detestandam? Hæc,
 hæc fuit manus illa execranda, quam extendit ad
 vindictam, iracundia; ad impudicitiam, luxuria;
 ad iniquitatem, injustitia. O Pater æterne! cu-
 jus hæc est è tonitruanti cælo vox illa fulmina-
 trix, *Levabo ad cælum manum meam, & dicam: Vivo* Deut. 32.
ego in æternum. Si acvero ut fulgar gladium meum, & 40.
arripuerit judicium manus mea: reddam retributionem
hostibus meis. Manum tuam longè fac à me, & noli re- Job. 13. 18
spicere manum percutientem, sed faciem per-
cussam: & propter amorem quo te prosequitur
Filius, & quo tu prosequeris Filium, desine me
prosequi inimicum, ut aliquando videam illam
faciem à me, & pro me percussam, non per specu- 1. Cor. 13.
lum in enigmate, sed facie ad faciem. 12.

§. V.

Christi ad servum percutientem mitissima verba.

CHRISTUS jam contra omne jus, & fas percuf-
 sus, cum videret Pontificem non fungi, uti
 par erat, suo officio: illius enim erat, illum, qui
 percusserat, corripere; functus est Christus ejus
 officio, dum illū admonuit officii: correxit enim
 servum apertè, & Pontificem tacitè, in ejus cri-
 men suo silentio consentientem, dicens: *Si male lo-* Ioan. 18.
cutus sum, testimonium perhibe de malo: si autem benè,
quid me cædis? Non dicit si mala, sed malè, id est
 malo animo, pravaq; ratione, *testimonium perhibe*
de malo. Non enim est vel malitiæ, vel arrogantia
 argumentum, constanter, & liberè loqui pro ve-
 ritate, & de illa gloriari, illamq; judici objicere
 ad patrocinium. *Testimonium perhibe de malo.* Tue
 um non est mox vindicare, ut justitiæ executor,
 sed

sed ut testis ostendere me malè locutum. Quanta hæc Christi post tam atrocem injuriam in respondendo modestia, in patiendo tolerantia! Ad ignominiosam illam alapam non turbatur animo, non ardet in iras, non solvit linguam in diras & maledicta, non extendit manum ad vindictam: non imperat cælo, ut in hominem sacrilegum rubentes jaculetur faces, quod Elias fecit: non feris, ut illum dilanient, quod Elisæus: non terræ, ut dehiscentes viventem absorbeat, ut Moyses in Dathan & Abiron. Quid tu simile, non dico post acceptam alapam, sed post auditam contumeliam? Si tibi nimis difficile, & supra humanas vires videatur patienter sustinere alapam; attende, & expendere verba D. Chrysologi, exponentis illud Christi monitum; *Si quis percusserit te in dexteram maxillam tuam, præbe illi & alteram. Hoc putat arduum qui præmia patientia quanta sint, nescit. Puta sne potest ille vulneribus invenire victoriam, qui nec ictu palma acquirere vult coronam? potestne iste morte inquirere gloriam, cui pro honore divino, humana gravis videtur injuria? O utinam quivis illius eslet, & audaciæ pro Christo, & amoris in Christum, ut non metueret loqui cum D. Chrysostomo: *Mihi detur injurias sustinere ob Deum, atque contemni ob Deum, potius quàm à cunctis regibus honorari: nihil enim prorsus, nihil potest huic gloria comparari. Non una, nec ab uno, sed plures, & à pluribus Christo infliguntur alapæ, etiam nunc regnanti in cælis, sedenti in throno; Christo impingis alapam, quoties ulcisceris illatam tibi injuriam; illum cædis, quoties inimico non parcis; quoties hostem percutis. Ita, ut quod olim dixit Saulo Christi discipulos persequenti: *saul, quid me persequeris? hoc tibi potest dicere inimicū cædenti, quod militi: *Quid me cadis?* Hæc interrogatio,***

Chrysol.
serm. 38.
Matth. 5.

In cap. 5.
Matth.
hom. 18.
Vindi-
care in-
iuriam
est Chri-
sto infli-
gere ala-
pam.
Act. 9. 4.

gatio,

gatio, nostra est confusio. O quanti ponderis interrogatio! constat tantum tribus oculis, sed quantum quævis vocula pondus habet! *cur me cadis?* Quæritur primò causa, *cur?* redde rei tam indignæ rationem: quæ te ad tantum flagitium causa movet? fare, *cur?* An quia cum non esses, te procreavi? An quia cum jam esses, ne desineres esse, conservavi? An quia, cum à me conservatus, jam per te perieras, redemi? An quia, postquam redemptus, gratiâ meâ excideras, sexcenties te in gratiam recepi? An qui tot tibi exhibui amoris argumenta, quot sunt viæ tuæ momenta? *cur me cadis?* An propter charitatem nimiam, qua dilexite? propter curam, quam de te gessi? propter favorem, quo te semper sum prosecutus? *cur?* quæ causa est tanti sceleris? *cur me cadis?* Me, in tui causa advocatum, in periculis protectorem, in necessitate amicum, in solitudine socium, in mœrore consolatorem? Me? tibi solitudine fratrem; amore patrem, fidelitate sponsam, felicitate summum bonum, in omnibus Deum? *cur me cadis?* Multum esset mihi non placere, grave displicere, gravissimum in minimo offendere, quid cædere? *cur me cadis?* Fateor, reus sum ex omni parte, seu quærat causa cur feci, seu persona cui feci, seu injuria quam feci: causa nulla est nisi mea nequitia. Facere volui, quod minimè debui: persona, cui feci, tanta est, ut cum infinita sit ejus Majestas, debeat ei omnis honor; cum infinita sit ejus Justitia, omnis timor; cum infinita sit ejus Bonitas, omnis amor. Injuria tanta est, quanta non potest satis totâ æternitate puniri. Habebat iratum sibi Saulem David; tamen cum jam Saul esset in manu Davidis, sic ut ei posset tollere vitâ, & simul succedere in regnum, haberetq; qui ad

hoc eum stimularent amicos, respondit: *Non extendam manum meam in Dominum meum; quia Christus Domini est.* Et ego tamen extendi manum meam in te Christum Dominum, qui sum *opus manuum tuarum: manus enim tuæ fecerunt me.* Toties faciem tuam cæcidi, quoties in peccatum cecidi. quid dicam, quando veniam & apparebo ante faciem tuam? quò ego jam convertam faciem meam? si suspicio, timeo fulgurantem gladium Justitiæ; si despicio, horreo inferorum barathrum; si circumspicio, video hostium minantium in circuitu exercitum. Hæc omnia ut declinem, tibi supplico, ô Pater ut non aspicias indignitatem sceleris mei, sed *respice in faciem Christi tui.*

CAPUT III.

Christus in domo Caiphæ.

§. I.

Falsa contra Christum testimonia.

Sacro plenus horrore, & ingenti attonitus stupore, ingredior domum Caiphæ, hoc est seminarium iniquitatis, auditorus ea, ad quæ ambæ aures tinnient; visurus quæ è geminis oculis deducunt exitus aquarum, fontes lachrymarum. Tu interim, qui *ures persecisti mihi*, dum hæc audio, *inclina aurem tuam mihi: sonet vox tua in auribus meis.* Tu, qui diligis me, ut *pupillam oculi tui*, si inveni gratiam in oculis tuis, illumina oculos meos, ut videam *visionem hanc magnam, quæ est mirabilis in oculis nostris.* In hac domo proponetur nobis summus Judaicæ Synagogæ Pontifex, & supremus sacri Concilii Judex Caiphas, coram quo magni consilii Angelus, primò falsè accusatus, deinde inique

Ps. 39. 7.

Ps. 16. 6.

Cant. 2.

14.

Ps. 16. 8.

Ps. 12. 14.

Exod. 3. 3.